

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/175/2018
Identifikačné číslo spisu: 1112223866
Dátum vydania rozhodnutia: 13.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1112223866.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu 1/ M. K., bytom H. a 2/ P. K., bytom H., oboch zastúpených JUDr. Ivanom Mikloškom, advokátom so sídlom Hodžova 13, 010 01 Žilina, proti žalovanej KOOPERATIVE poisťovni, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o 16.500,- € s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 145/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 426/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. mája 2014 č.k. 11 C 145/2012-119 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 6.187,50 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6.187,50 € od 29. júna 2012 do zaplatenia; uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 6.187,50 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6.187,50 € od 29. júna 2012 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 1.881,61 €, z toho za súdny poplatok 627,- € a trovy právneho zastúpenia v sume 1.254,61 €; žalobcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 313,50 € a žalobkyni 2/ uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 313,50 €. Súd prvej inštancie uviedol, že námietku žalovanej týkajúcu sa nedostatku jej pasívnej legitímácie vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko jej pasívna vecná legitímácia vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že syn žalobcov 1/ a 2/ zomrel pri dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič Q.

A., ktorého motorové vozidlo bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 15. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 426/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ (každému) úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6.187,50 € od 29. júna 2012 do zaplattenia, zmenil tak, že žalobu v časti o zaplattenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6.187.50 € od 29. júna 2012 do zaplattenia zamietol. Druhým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 1.881,61 €, zrušil a vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Tretím výrokom v zostávajúcej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v danej veci vykonal výklad právneho predpisu na vec sa vzťahujúceho a v nadväznosti na neho vyvodil existenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Uviedol, že v otázke legitímácie žalovanej sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu vyčerpávajúcím spôsobom odôvodnil svoj záver o potrebe zahrnúť do pojmu škoda aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých. Odvolací súd poukázal na to, že ak prvoinstančný súd vykonal výklad vnútroštátnych predpisov v tom smere, že neposudzoval nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej ako poisťovni striktne iba v intenciách zákona č. 381/2001 Z. z. a nevyvodil zásadnú pojmovú a obsahovú odlišnosť inštitútu škody a inštitútu nemajetkovej ujmy, ale naopak, dospel k záveru, že jednak je nutná taká interpretácia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorej možno aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka zahrnúť pod škodu a zároveň, že túto možno uplatňovať na základe skutočnosti, že inštitút náhrady nemajetkovej ujmy slovenské vnútroštátne právo pozná a upravuje (hoci ustanovenia zakladajúce právo pozostalých po obeti dopravnej nehody na náhradu nemajetkovej ujmy patria systematicky do tej časti Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do práva na ochranu osobnosti), postupoval správne a jeho výklad nemožno považovať za výklad contra legem.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, v časti čo do zaplattenia sumy v súčte 12.375,- € podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. c/ zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) argumentujúc tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky (vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode), ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Žalovaná má za to, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko odvolací súd ako aj súd prvej inštancie dospeli k právnenému záveru, že žalovaná je aj za v súčasnosti platnej vnútroštátnej úpravy podľa zákona č. 381/2001 Z. z. pasívne vecne legitimovaná v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd. Takéto posúdenie žalovaná považuje za zjavne nesprávne, pričom táto nesprávnosť vyplýva z absolútnej ignorácie platnej vnútroštátnej právnej úpravy, právnej teórie ako aj praxe, relevantnej a donedávna konštatovanej v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, či Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z rozsudku odvolacieho súdu je podľa žalovanej zrejme, že odvolací súd sa pokúša údajným eurokonformným a extenzívnym výkladom pojmu škoda dosiahnuť cieľ nie iný ako priznať smerniciam Európskej únie priamy účinok vo vzťahu k žalovanej a de facto tak prostredníctvom súdnej moci ad hoc nahradiť činnosť zákonodárnej moci. V súvislosti s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní odklonil, poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 168/2009 z 20. apríla 2011, 3 Cdo 176/2012 z 26. septembra 2013, 8 Cdo 219/2016 z 15. mája 2017, 3 Cdo 301/2012 z 31. marca 2016, 6 MCdo 1/2016 z 31. júla 2017. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu voči nej v celom rozsahu zamietla. Zároveň žiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

4. K dovolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/, ktorí uviedli, že dovolací dôvod nie je daný s odkazom na posledné aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 1/2016 z 31. júla 2017 a navrhli dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaná v dovolaní vymedzila konkrétnu právnu otázku: „či v spore o náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode je daná vecná pasívna legitímácia poisťovne“. Súčasne tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Prípustnosť dovolania teda vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

11. Dovolací súd v prvom rade posudzoval, či ide o otázku, ktorá je v zmysle tohto ustanovenia rozhodovaná rozdielne (t. j. riešená nejednotne).

12. Z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP vyplýva, že za relevantnú zákon označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného teda plynie, že dôležitá je v tomto smere súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (teda nie minulé, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

13. Z hľadiska časovej chronológie prvým rozhodnutím dovolacieho súdu, na ktoré poukázala žalovaná s cieľom preukázať rozdielnosť rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je rozhodnutie najvyššieho súdu z 20. marca 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009. Dovolací súd v ňom podal výklad ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., z ktorého vyplýva, že predmetné zmluvné poistenie kryje nároky explicitne uvedené v citovanom ustanovení § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky vzniknuté z iného titulu. Posudzoval otázku pasívnej legitímácie žalovanej poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z. so záverom, že pasívna legitímácia poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 381/2001 Z. z. nie je daná.

14. Druhým rozhodnutím, na ktoré žalovaná poukázala, je rozsudok najvyššieho súdu z 26. septembra 2013 sp. zn. 3 Cdo 176/2012, kde najvyšší súd dospel k záveru, že právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom.

15. Tretím rozhodnutím je rozsudok najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 301/2012, kde najvyšší súd konštatoval, že do pojmu náhrady škody a nákladov pri usmrtení v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z. nemožno subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody. Povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúci z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z čoho vyplýva záver o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovní pri náhrade nemajetkovej ujmy.

16. Štvrtým označeným rozhodnutím je rozhodnutie najvyššieho súdu z 15. mája 2017 sp. zn. 8 Cdo 219/2016, v ktorom rovnako ako vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu, dospel najvyšší súd k záveru, že podľa súčasne platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t. j. podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

17. Ako piate rozhodnutie označila žalovaná rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, ktorým poukazuje na rozdielnosť doterajšej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, nakoľko daným rozsudkom najvyšší súd mimoriadne dovolanie zamietol a v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na nutnosť vychádzať z chápania pojmu škoda v komunitárnom práve. V odôvodnení vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zák. č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú. K záveru o potrebe krytia pozostalým priznanej náhrady nemajetkovej ujmy z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla dospel dovolací súd s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z.

18. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že po vydaní rozhodnutia z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Žalovanou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad už v rozhodnutiach z 27. februára 2018 sp. zn. 6 Cdo 206/2017, z 27. februára 2018 sp. zn. 6 Cdo 143/2017, zo 14. júna 2017 sp. zn. 3 MCdo 1/2016 a z 29. novembra 2018 sp. zn. 6 Cdo 80/2018, sp. zn. 8 Cdo 6/2018 z 27. septembra 2018.

19. K otázke pasívnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy, bolo v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 uverejnené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016 pod č. 61 s právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“.

20. Výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014).

21. Najvyšší súd v rozsudku z 10. novembra 2016 sp. zn. 3 Cdo 174/2016 vyslovil, že aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov (odstraňovanie nejednotností) spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatkových fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch. Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielných právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (k tomu viď napríklad ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu. Uvedené rozhodnutie bolo aj ako judikát zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2017 pod č. 17.

22. Dovolací súd, s ohľadom na argumenty uvedené v bode 21, považuje označené rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 1/2016, 6 Cdo 143/2017, 6 Cdo 206/2017, 8 Cdo 6/2018 za rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 168/2009, 4 Cdo 139/2011, 8 Cdo 219/2016, 3 Cdo 172/2012 a sp. zn. 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazovala dovolateľka. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. rozdielna rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu v danej otázke.

23. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorým prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP).

24. Dovolací súd skúmal, či v danom prípade nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. Odvolací súd vyslovil, že pasívna legitímácia žalovanej, ktorá je poisťiteľom a jeho povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch krytú povinným zmluvným poistením je daná. Jeho rozhodnutie je teda súladné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, preto nie je splnený predpoklad prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. Dovolací súd sa ostatnými dovolaciami námietkami žalovanej nezaoberal, keďže v dovolaní síce poukázala na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, ale v ďalšom obsahu dovolania s výnimkou otázky pasívnej legitímácie poisťovne sa zaoberala len nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci prvoinštančným, ako aj odvolacím súdom, teda uplatnený dovolací dôvod nevymedzila spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § § 432 až 435 CSP. V prípade dovolacieho dôvodu (a zároveň dôvodu prípustnosti dovolania) spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť tvrdením nesprávneho právneho posúdenia takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu

ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ je teda povinný jednak sformulovať právnu otázku, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu (predstavujúce primárny predmet prieskumu v dovolacom konaní) rozhodujúcou a okrem toho v dovolaní jednoznačne uviesť i to, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý zo skutkových podstát z ustanovenia § 421 CSP dovolateľovi nepôjde vytknúť, ak ju uvedie nesprávne, prípadne vôbec (napr. preto, že pri podávaní dovolania vychádza z presvedčenia o neriešení právnej otázky dovolacím súdom, hoci táto už riešená je, a to buď ustáleným spôsobom odchylným od riešenia ponúkaného odvolacím súdom alebo rozdielne), od požiadavky na sformulovanie právnej otázky (prinajmenšom tak, aby bolo zrejmé, v čom má byť právne posúdenie veci odvolacím súdom nesprávnym), ustupovať nejde.

28. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP a dopadá na odstraňovanie vady principiálne povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní advokátom, ak o takejto povinnosti nebol dovolateľ (vôbec alebo riadne) poučený v odvolacom konaní; tu ale o takýto prípad nejde. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP nezodpovedajú.

29. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nevymedzila uplatnený dovolací dôvod s výnimkou otázky pasívnej legitímácie žalovanej spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolaciemu súdu neostávalo nič iné, než jej dovolanie aj vo zvyšných otázkach podľa § 447 písm. f/ CSP odmietnuť.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.